

UZNESENIE PREDSEDU VŠEOBECNÉHO SÚDU

z 13. apríla 2011 *

Vo veci T-393/10 R,

Westfälische Drahtindustrie GmbH, so sídlom v Hamme (Nemecko),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, so sídlom v Hamme,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, so sídlom v Iserlohne (Nemecko),

v zastúpení: C. Stadler a N. Tkatčenko, advokáti,

navrhovateľky,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: V. Bottka, R. Sauer a C. Hödlmayr, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci R. Van der Hout, advokát,

odporkyňa,

* Jazyk konania: nemčina.

ktorej predmetom je návrh na odklad výkonu rozhodnutia Komisie K(2010) 4387 v konečnom znení z 30. júna 2010 v konaní o uplatnení článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (COMP/38.344 – Predpínacia oceľ) v podobe pozmeňujúceho rozhodnutia K(2010) 6676 v konečnom znení z 30. septembra 2010 v rozsahu, v akom ním bola navrhovateľkám uložená pokuta,

PREDSEDA VŠEOBECNÉHO SÚDU

vydal toto

Uznesenie

Skutkový stav a konanie

- ¹ Navrhovateľky patria do tzv. skupiny Pampus (skupiny PIB+), ktorá pôsobí najmä v hutníctve a v sektore výroby drôtov a zahŕňa štyri holdingové spoločnosti: Pampus Stahlbeteiligungsgesellschaft mbH, Pampus Umformtechnik GmbH, Pampus Logistikbeteiligungsgesellschaft mbH a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (ďalej len „PIB“). Všetky podiely v uvedených holdingových spoločnostiach,

pre ktoré neexistuje spoločná holdingová spoločnosť, vlastní traja členovia rodiny Pampusovcov.

- 2 Predmetom podnikania prvej navrhovateľky, spoločnosti Westfälische Drahtindustrie GmbH (ďalej len „WDI“), je výroba produktov z ocele a obchodovanie s nimi, ďalej nadobúdanie a správa podielov v spoločnostiach prevažne v odvetví úpravy a spracovania drôtov. Spoločnosť WDI je z 98 % vo vlastníctve druhej navrhovateľky, spoločnosti Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (ďalej len „WDV“). Dvojtretinovým podielom je v spoločnosti WDV zúčastnená spoločnosť PIB a tretinový podiel patrí spoločnosti ArcelorMittal Hamburg GmbH (ďalej len „ArcelorMittal“). Predmetom činnosti PBI je predovšetkým nadobúdanie, správa a predaj priemyselných podielov, ako aj obchodovanie s výrobkami z ocele.
- 3 Predmetným návrhom na nariadenie predbežného opatrenia sa navrhovateľky v podstate usilujú o to, aby sa odložil výkon rozhodnutia Komisie K(2010) 4387 v konečnom znení z 30. júna 2010 v konaní o uplatnení článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (COMP/38.344 – predpísania ocelí) v podobe pozmeňujúceho rozhodnutia K (2010) 6676 v konečnom znení z 30. septembra 2010 (ďalej len súhrnne „napadnuté rozhodnutie“) v rozsahu, v akom im v ňom boli uložené pokuty, a to bez povinnosti zložiť bankovú záruku.
- 4 V napadnutom rozhodnutí Komisia vytýka mnohým výrobcom predpínacej ocele predovšetkým to, že mnoho rokov stanovovali v odvetví predpínacej ocele kvóty dodávok a ceny, že si medzi sebou rozdeľovali odberateľov a navzájom si vymieňali citlivé obchodné informácie a že v dôsledku uvedeného dlhodobého porušovania poškodili stavebný priemysel v celej Európe. Komisia preto stanovila pokuty v celkovej výške takmer 460 miliónov eur. V tejto súvislosti uložila osobitne navrhovateľkám peňažné pokuty v celkovej výške 46,55 milióna eur, a to všetkým trom ako solidárnym dlžníckam vo výške 15,485 milióna eur, spoločnostiam WDI a WDV ako

solidárnym dlžníckam vo výške 23,37 milióna eur a spoločnosti WDI samostatne vo výške 7,695 milióna eur. Komisia okrem toho štyrom spoločnostiam skupiny ArcelorMittal uložila pokutu v pôvodnej výške 276,48 milióna eur, ktorú neskôr znížila na 230,4 milióna eur.

- 5 Žalobu, ktorá bola do kancelárie Všeobecného súdu doručená 14. septembra 2010, podali navrhovateľky s cieľom vyhlásiť pôvodné rozhodnutie z 30. júna 2010 za neplatné v rozsahu, v akom im v ňom boli stanovené peňažné pokuty, a subsidiárne primerane znížiť pokuty, ktoré im boli uložené. Po doručení pozmeňujúceho rozhodnutia, ktoré bolo do kancelárie Súdu prvého stupňa doručené 16. novembra 2010, boli ich návrhy a žalobné dôvody formou úpravy návrhu prispôsobené pozmeňujúcemu rozhodnutiu.
- 6 Samostatným podaním, ktoré bolo do kancelárie Všeobecného súdu doručené 3. decembra 2010, podali navrhovateľky tento návrh na nariadenie predbežného opatrenia, v ktorom v zásade navrhujú, aby Všeobecný súd:
 - prerušil výkon napadnutého rozhodnutia až do vyhlásenia rozsudku vo veci samej bez toho, aby bola zložená banková záruka alebo poskytnutá iná finančná zábezpeka v rozsahu, v akom sa im v ňom ukladá povinnosť zaplatiť pokuty vo výške 15,485 milióna eur (spoločnosti WDI, WDV a PIB spoločne a nerozdielne), vo výške 23,37 milióna eur (spoločnosti WDI a WDV spoločne a nerozdielne), ako aj vo výške 7,695 milióna eur (spoločnosť WDI),
 - subsidiárne, aby sa im bez zloženia bankovej záruky alebo inej finančnej zábezpeky súvisiacej so zaplatením peňažných pokút, ktoré im boli uložené, povolilo zníženie platieb podľa primerane a odborne stanoveného plánu platieb,

— zaviazal odporkyňu na náhradu trov konania.

- 7 Vo svojom písomnom stanovisku k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý bol do kancelárie Všeobecného súdu doručený 14. februára 2011, Komisia požaduje, aby súd:

— návrhy celkovo zamietol (hlavný aj subsidiárny návrh),

— zaviazal navrhovateľky na náhradu trov konania.

- 8 Podaním z 15. februára 2011 požiadali navrhovateľky o možnosť reagovať na stanovisko Komisie, pretože správne konanie na posúdenie ich finančnej výkonnosti (ďalej len „konanie ITP“), ktoré Komisia vykonala a ukončila listom zo 14. februára 2011, prinieslo nové skutočnosti, ktoré sú relevantné z hľadiska ich návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Po tom, ako sa tejto žiadosti vyhovel, poskytli navrhovateľky v podaní z 25. februára 2011 avizované doplňujúce informácie. Podaním z 21. marca 2011 k nim Komisia zaujala konečné stanovisko.
- 9 V uvedenom správnom liste zo 14. februára 2011 Komisia zamietla zníženie pokút, ktoré boli uložené navrhovateľkám, s odôvodnením, že spoločnosť WDI je schopná financovať celkovú pokutu vo výške 46,55 milióna eur alebo získať bankovú záruku na túto sumu.

- 10 Súdu je známe, že paralelne s konaním ITP na účely posúdenia finančnej výkonnosti navrhovateľiek, ktoré začala Komisia, bolo uvedeným spoločnostiam skupiny ArcelorMittal (pozri bod 4 vyššie) 4. apríla 2011 umožnené zníženie ich pokuty z 230,4 milióna eur na 45,7 milióna eur, pričom Komisia uznala ich obmedzenú finančnú výkonnosť. S iným návrhom na nariadenie predbežného opatrenia tieto spoločnosti predtým neuspeli, okrem iného z dôvodu vysokej platobnej schopnosti skupiny ArcelorMittal (konsolidovaný globálny obrat viac ako 46 miliárd eur v hospodárskom roku 2009) (uznesenie predsedu Všeobecného súdu zo 7. decembra 2010, ArcelorMittal Wire France a i./Komisia, T-385/10 R, Zb. s. II-262*).

Odôvodnenie

- 11 Podľa článkov 278 ZFEÚ a 279 ZFEÚ v spojení s článkom 256 ods. 1 ZFEÚ môže sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení, pokiaľ to vzhľadom na okolnosti považuje za nutné, prerušiť odklad výkonu aktu, ktorý bol v návrhu napadnutý, alebo nariadiť nevyhnutné predbežné opatrenia.
- 12 Článok 104 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu stanovuje, že návrhy na nariadenie predbežných opatrení musia uvádzať predmet konania, okolnosti preukazujúce naliehavosť, ako aj skutkové a právne dôvody, ktoré *prima facie* (*fumus boni iuris*) odôvodňujú nariadenie navrhovaných predbežných opatrení. Sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení tak môže rozhodnúť o odklade výkonu rozhodnutia a nariadiť predbežné opatrenia, ak sa preukáže, že ich nariadenie je *prima facie* skutkovo a právne odôvodnené (*fumus boni iuris*) a že sú naliehavé v tom zmysle, že na zabránenie vážnej a nenapraviteľnej ujme na záujmoch žalobcu je nevyhnutné, aby boli vydané a účinné už pred rozhodnutím v konaní vo veci samej [uznesenie predsedu Súdneho dvora z 19. júla 1995, Komisia/Atlantic Container Line a i., C-149/95 P(R), Zb. s. I-2165, bod 22]. Tieto podmienky sú kumulatívne, preto ak niektorá z nich nie je splnená, návrhy na nariadenie predbežných opatrení sa musia zamietnuť [uznesenie

predsedu Súdneho dvora zo 14. októbra 1996, SCK a FNK/Komisia, C-268/96 P(R), Zb. s. I-4971, bod 30]. Sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení môže tiež zvážiť dotknuté záujmy (uznesenie predsedu Súdneho dvora z 23. februára 2001, Rakúsko/Rada, C-445/00 R, Zb. s. I-1461, bod 73, a uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa zo 4. apríla 2002, Technische Glaswerke Ilmenau/Komisia, T-198/01 R, Zb. s. II-2153, bod 50).

- 13 Okrem toho v rámci tohto celkového posudzovania sudca rozhodujúci o predbežných opatreniach disponuje širokou mierou voľnej úvahy; s ohľadom na podrobnosti prejednávanej veci môže voľne stanoviť spôsob, akým sa tieto jednotlivé podmienky musia overiť, ako aj poradie tohto posudzovania, keďže mu žiaden právny predpis práva Únie neukladá vopred stanovenú analytickú schému na posúdenie potreby rozhodnúť o nariadení predbežného opatrenia [uznesenie Komisia/Atlantic Container Line a i., už citované v bode 12 vyššie, bod 23, a uznesenie predsedu Súdneho dvora z 3. apríla 2007, Vischim/Komisia, C-459/06 P(R), Zb. s. I-53*, bod 25].
- 14 Písomné stanoviská účastníkov konania obsahujú všetky informácie potrebné na to, aby bolo možné rozhodnúť o návrhu. Neexistuje preto nijaký dôvod na ústne vypočutie.

O predmete návrhu na nariadenie predbežného opatrenia

- 15 Podľa článku 2 napadnutého rozhodnutia má podnik, voči ktorému bola stanovená pokuta, v prípade podania žaloby o neplatnosť možnosť vybrať si medzi predbežným zaplatením pokuty a zriadením bankovej záruky prijateľnej pre Komisiu. Na túto možnosť voľby Komisia osobitne upozornila navrhovateľky listami z 5. júla a z 1. októbra

2010, ktorými im bolo doručené napadnuté rozhodnutie, pričom tiež spresnila, že suma prípadne zriadenej bankovej záruky sa úročí sadzbou 2,5 %.

- 16 Okrem toho Komisia vo svojom stanovisku zo 14. februára 2011 (body 52 a 59) výslovne uviedla, že pokiaľ ide o uvedenú možnosť voľby, nevyhnutnosť uvedeného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je od začiatku vylúčená, pokiaľ navrhovateľky môžu zabezpečiť zriadenie bankovej záruky – ako menej zatažujúcej alternatívy provizórneho zaplatenia pokút. Otázka existujúcej likvidity na predbežné zaplatenie pokút, ktorá bola predmetom uvedeného návrhu, nie je teda v tomto prípade relevantná.
- 17 Na jednej strane z uvedeného vyplýva, že samotná Komisia je za istej podmienky (zriadenie bankovej záruky) ochotná odložiť výkon napadnutého rozhodnutia voči navrhovateľkám. V dôsledku toho sa žiadosť o odklad výkonu tohto rozhodnutia môže logicky vzťahovať iba na to, aby boli navrhovateľky oslobodené od povinnosti zriadiť bankovú záruku ako podmienku odvrátenia okamžitého vymáhania pokút, ktoré im boli uložené (pozri uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa z 13. júla 2006, Romana Tabacchi/Komisía, T-11/06 R, Zb. s. II-2491, body 23 až 26).
- 18 Na druhej strane Komisia obmedzuje svoje vysvetlenie týkajúce sa naliehavosti iba na otázku, či pre navrhovateľky skutočne nie je možné zriadiť bankovú záruku alebo či by údajná škoda bola jednoznačným dôvodom konkurzu. Komisia zastáva názor, že predovšetkým spoločnosť WDI by bola podľa jej súasných a predpokladaných podnikových údajov (peňažné toky) objektívne schopná poskytnúť takú záruku pre celú sumu pokuty. V takom prípade by Komisia od ostatných žalobkýň nepožadovala ďalšiu bankovú záruku, čím by sa vylúčilo riziko úpadku (stanovisko zo 14. februára 2011, bod 60).

- ¹⁹ Z tohto tvrdenia Komisie – ako aj z jej zistenia v napadnutom rozhodnutí (body 1178 a 1179), že spoločnosti WDI a PIB by z dôvodu svojich vážnych finančných problémov nemuseli byť schopné zaplatiť pokuty a pravdepodobne nie sú vôbec životaschopné – možno usudzovať, že ani podľa názoru Komisie nie je provizórna platba pokút, ktoré boli uložené navrhovateľkám, reálnou možnosťou, pretože navrhovateľky nie sú v súčasnosti finančne schopné poskytnúť takú platbu.
- ²⁰ Predmetom tohto návrhu na nariadenie predbežného opatrenia – čiže aj na posúdenie naliehavosti – je teda iba oslobodenie navrhovateľiek od povinnosti zriadiť bankovú záruku ako podmienku odvrátenia okamžitého vymáhania pokút, ktoré im bolo uložené.

O naliehavosti

- ²¹ Podľa ustálenej judikatúry sa má naliehavosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia hodnotiť vo vzťahu k potrebe predbežného rozhodnutia s cieľom zabezpečiť, aby účastník navrhujúci nariadenie predbežného opatrenia neutrpel vážnu a nenapraviteľnú ujmu. Navrhovateľ musí dokázať, že nemôže počkať na výsledok konania vo veci samej bez toho, aby neutrpel takúto ujmu (pozri uznesenia predsedu Súdu prvého stupňa z 15. novembra 2001, *Duales System Deutschland/ Komisia*, T-151/01 R, Zb. s. II-3295, bod 187 a citovanú judikatúru, ako aj zo 4. decembra 2007, *Cheminova a i./Komisia*, T-326/07 R, Zb. s. II-4877, bod 50).
- ²² Pokiaľ ide o problematiku bankovej záruky, ktorá je tu relevantná, podľa ustálenej judikatúry môže byť návrh na odklad výkonu povinnosti zriadiť bankovú záruku ako

podmienku okamžitého nevymáhania pokuty prijatý len za výnimočných okolností [uznesenia predsedu Súdneho dvora zo 6. mája 1982, AEG/Komisía, 107/82 R, Zb. s. 1549, bod 6, a zo 14. decembra 1999, DSR-Senator Lines/Komisía, C-364/99 P(R), Zb. s. I-8733, bod 48]. Možnosť požadovať zriadenie finančnej záruky je totiž výslovne stanovená pre konania o nariadení predbežných opatrení rokovacími poriadkami Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa a zodpovedá všeobecnému a rozumnému postupu Komisie (uznesenia predsedu Súdu prvého stupňa z 5. augusta 2003, IRO/Komisía, T-79/03 R, Zb. s. II-3027, bod 25, a z 21. januára 2004, FNSEA a i./Komisia, T-245/03 R, Zb. s. II-271, bod 77).

23 Existenciu takýchto výnimočných okolností možno podľa judikatúry v podstate považovať za preukázanú vtedy, keď strana, ktorá požaduje, aby bola oslobodená od povinnosti zriadiť požadovanú bankovú záruku, poskytne dôkaz o tom, že je pre ňu objektívne nemožné túto záruku zriadiť alebo že by jej vytvorenie ohrozilo jej existenciu (uznesenie Romana Tabacchi/Komisía, už citované v bode 17 vyššie, bod 98, a uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa z 20. októbra 2003, Leali/Komisía, T-46/03 R, Zb. s. II-4473, bod 33 a citovaná judikatúra).

24 V prípade oboch uvedených výnimočných okolností ide o podmienky, ktoré musí príslušná strana splniť alternatívne, nie kumulatívne.

25 Ak by sa navrhovateľkám v predmetnom prípade podarilo dokázať, že v ich prípade nie je objektívne možné zriadiť bankovú záruku za pokuty, ktoré im boli uložené, bolo by podľa tejto judikatúry nevyhnutné potvrdiť naliehavosť nariadenia predbežného opatrenia, o ktoré sa usilujú.

26 Navrhovateľky v tejto súvislosti uvádzajú, že pre ne nie je objektívne možné, aby bankovú záruku zriadili vlastnými silami či zapojením spoločníkov a celej skupiny PIB+. Po doručení pôvodného rozhodnutia sa intenzívne, ale neúspešne pokúšali o zriadenie bankovej záruky na pokrytie pôvodne stanovenej pokuty vo výške 56,05 milióna eur vo všetkých [*dôverné*]¹ bankových inštitúciách a u všetkých poisťovateľov spotrebných úverov z okruhu financovateľov skupiny. Po doručení opravného uznesenia sa opäť pokúsili zriadiť bankovú záruku za zníženu peňažnú pokutu (46,55 milióna eur), ale znovu neúspešne. Všetky bankové inštitúcie a poisťovatelia spotrebných úverov žiadosti zamietli.

27 Komisia odpovedá, že písomné zamietnutia, ktoré navrhovateľky predložili, sa z viacerých dôvodov javia ako pochybné. Oslovené boli totiž výlučne banky, ktoré sú už veriteľkami skupiny PIB+, a mali teda záujem na tom, aby zabránili zmene finančného *statusu quo*, ktorý by spôsobil zníženie pokuty. Na základe predmetnej korešpondencie medzi spoločnosťou WDI a (jednotlivými) bankami, ktorá bola predložená Komisii, vzniká pritom dojem, že na oboch stranách neexistoval záujem o serióznú diskusiu o realizovateľnosti bankovej záruky, ale odmietnutie možno považovať za obligatórnu podmienku zníženia pokuty, o ktoré sa usilujú. To by tiež vysvetľovalo, prečo banky zjavne bez dôkladného posúdenia (najmä samostatnej finančnej situácie spoločnosti WDI) paušálne vydali negatívne stanovisko. Okrem toho len deväť z predložených listov je jednoznačne adresovaných priamo spoločnosti WDI. Banky pritom [*dôverné*] odôvodnili svoju negatívnu odpoveď poukázaním na hospodársku situáciu celej skupiny Pampus. V prípade spoločnosti WDI však ide o hospodársky úspešný podnik, ktorý je solventný a schopný získať úver. Keďže neexistujú presvedčivé dôkazy, že prípadné zhoršenie hospodárskej situácie skupiny Pampus by sa prejavilo aj na spoločnosti WDI, skutočný dôvod odmietnutia ostáva nejasný.

1 — Neuverejnené dôverné údaje.

- 28 Komisia zastáva názor, že predložené negatívne odpovede nie sú primerané aj preto, lebo banky zamietli zriadenie záruky len paušálnou formou a v prevažnej miere všeobecným poukázaním na neľahkú hospodársku a finančnú situáciu skupiny Pampus. Relevantná však môže byť iba objektívna hospodárska situácia spoločnosti WDI. Vzhľadom na pozitívne operatívne peňažné toky v nasledujúcich rokoch, ako aj na zabezpečovacie prostriedky, ktoré majú banky k dispozícii, má spoločnosť WDI možnosť získať bankovú záruku. Z prognózy peňažných tokov, ktorú predložili navrhovateľky, vyplýva, že spoločnosť WDI by z voľného peňažného toku dokázala splatiť dokonca aj úver vo výške pokuty s ročnými splátkami počas obdobia siedmich rokov. Zriadenie bankovej záruky by teda určite malo byť možné.
- 29 V tejto súvislosti je nutné konštatovať, že navrhovateľky podľa spisov najprv vo veci bankovej záruky neúspešne oslovili štrnásť bankových inštitúcií. Spoločnosti WDI, WDV a PIB tak 20. júla 2010 adresovali „bankám poskytujúcim úvery“ listy v podstate s rovnakým znením a požiadali o zriadenie bankovej záruky na celú alebo čiastočnú sumu uloženej pokuty (56,05 milióna eur). E-mailom z toho istého dňa zaslala spoločnosť WDI príslušnú prosbu týmto bankám: *[dôverné]*.
- 30 Negatívne odpovede vychádzali bez výnimky z neistej hospodárskej a finančnej situácie navrhovateľiek, ktorá bankám neumožňuje zriadiť požadovanú záruku. Aj keď sú niektoré listy veľmi krátke, ostatné obsahujú podrobné odôvodnenie. Banka *[dôverné]* (list adresovaný spoločnosti WDI z 26. júla 2010) tak poukazuje na „veľkosť už existujúceho zmluvného záväzku“, ako aj na to, že spoločnosť Pampus sa nachádza „v reštrukturalizácii“. Banka *[dôverné]* (tri listy z 23. júla 2010 s rovnakým obsahom adresované spoločnostiam WDI, WDV a PIB) poukazuje na „len nedávno vykonané dôkladné posúdenie“ hospodárskej situácie podniku a jeho súčasnú neistú finančnú situáciu. Banka *[dôverné]* (list z 22. júla 2010 adresovaný spoločnostiam WDI, WDV a PIB) oznámila, že „na základe súčasných hospodárskych pomerov v celej skupine

podnikov, ako aj v jednotlivých podnikoch nemôže – ani na časť sumy“ zriadiť bankovú záruku. Banka [*dôverné*] (list z 22. júla 2010 adresovaný spoločnosti WDI) poukazuje na „náročný proces reštrukturalizácie, pomocou ktorého má byť zo strednodobého hľadiska opäť obnovená schopnosť riadiť kapitál“, a zdôrazňuje, že „pri ďalšom rozšírení finančných záväzkov v spojení so zatažením finančného výsledku“ považuje „schopnosť reštrukturalizácie holdingovej skupiny za silne ohrozenú“, a preto „[nepovažuje] za akceptovateľné, aby prevzala príslušný podiel na zriadení záruky“. Banka [*dôverné*] (listy adresované spoločnostiam WDI, WDV a PIB z 22. júla 2010) oznámila „že na základe podrobného ratingu“ dospela k záveru, „že nie sú splnené podmienky na rozšírenie [jej] existujúcich expozícií“.

³¹ Listom, resp. e-mailom z 10. novembra 2010 navrhovateľky znovu požiadali tie isté banky o zriadenie bankovej záruky – tentoraz na znížené pokuty (46,55 milióna eur). V negatívnych odpovediach z 11. a 26. novembra 2010 sa v podstate poukazuje na to, že dôvody odmietnutia, ktoré už boli uvedené predtým, platia aj pre znížené pokuty.

³² Okrem toho spoločnosť WDI 19. februára 2011 požiadala uvedené banky tretí raz o zriadenie bankovej záruky, a to špeciálne na (zníženú) pokutu, ktorá bola uložená výlučne jej, a bankám pritom sprístupnila dôvody, ktoré Komisia uviedla pri zamietnutí jej návrhu na začatie konania ITP. Odpovede bánk, ktoré boli doručené ako reakcia na túto žiadosť, boli znovu negatívne. Banka [*dôverné*] vo svojom liste z 22. februára 2011 odôvodňuje odmietnutie zriadenia záruky svojou „výlučnou funkciou dlhodobého financovateľa projektov a [svojím] kritickým postojom, ktorý sa naďalej líši od posúdenia hospodárskych pomerov spoločnosti, ktoré vykonala Európska komisia“. Banka [*dôverné*] vo svojom liste z 23. februára 2011 uvádza, že „po zvážení všetkých informácií a ďalších interných diskusií považuje hranicu [svojej] možnosti poskytnúť úver spoločnosti PIB+ vo všeobecnosti, ako aj špeciálne spoločnosti WDI za dosiahnutú“, a preto „musí návrh na zriadenie bankovej záruky v prospech Európskej komisie znovu zamietnuť“. Žiada o pochopenie, že nemôže uviesť

všetky podrobnosti svojho rozhodnutia o neposkytnutí úveru, ale poukazuje na to, že jej vnútorné obchodné postupy sú zamerané tak, aby rozhodnutia o poskytnutí úveru v prípade koncernov nemohla prijať výlučne na základe jednotlivých dlžníkov, ale úverové kompetencie a procesy sa zameriavajú na dlžníkov ako celok, t. j. na koncern (tu skupinu PIB+). Okrem toho svoje možnosti poskytnúť úver zakladá nielen na súčasnom alebo budúcom peňažnom toku, ale aj na výške už existujúcich úverov, na zábezpeke, na konštelácii existujúcich úverových zmlúv a na získaných skúsenostiach.

- 33 Navrhovateľky napokon bez toho, aby to bolo popreté, uviedli, že ony a celá skupina, do ktorej patria, sa stali predmetom osobitného dozoru zo strany bánk, ktoré ich financujú, pričom sa konali týždenné telefonické konferencie s koordinujúcim okruhom bánk [*dôverné*] a podľa potreby aj stretnutia s jednotlivými bankami, ako aj s celým okruhom financovateľov. Komisia na základe toho usudzuje, že [*dôverné*]. Zo spisov ďalej vyplýva, že navrhovateľky predkladajú bankám od marca 2010 podrobné mesačné správy o svojej hospodárskej situácii (predbežné súvahy, výkazy ziskov a strát, peňažný tok atď.), ktoré poskytujú komplexný obraz o ich hospodárskej situácii, ako aj o hospodárskej situácii celej skupiny PIB+.

- 34 Na základe všetkého uvedeného musel sudca rozhodujúci o nariadení predbežného opatrenia len konštatovať, že navrhovateľky sa včas, opakovane a seriózne usilovali o získanie bankovej záruky na pokuty, ktoré im boli uložené. Podľa spisov je dôvodom neúspechu týchto snáh podrobné objektívne posúdenie hospodárskej a finančnej situácie navrhovateľiek zo strany oslovených bánk, ako to vyplýva z ich negatívnych odpovedí aj z toho, že boli podrobne informované o postavení navrhovateľiek v združení celej skupiny PIB+ (vrátane členov rodiny Pampusovcov) a osobitne aj o situácii

navrhovateľky WDI. Na základe uvedeného teda nič nesvedčí o tom, že by k odmietnutiu navrhovateľiek došlo výlučne na základe ochoty na účely predmetného konania.

35 Keďže takýmto spôsobom odôvodnené odmietnutie zriadenia požadovanej bankovej záruky uviedlo celkovo štrnásť bánk, navrhovateľky právne dostatočne preukázali, že je pre ne objektívne nemožné zriadiť uvedenú záruku, najmä keď judikatúra považuje v porovnateľných prípadoch za dostatočné už dve, resp. tri negatívne odpovede (pozri uznesenia predsedu Všeobecného súdu z 2. marca 2011, 1. garantovaná/Komisia, T-392/09 R, neuverejnené v Zbierke, bod 56, a predsedu Súdu prvého stupňa vo veci Romana Tabacchi/Komisia, už citované v bode 17 vyššie, body 102 a 103). Nie je preto dôležité, že navrhovateľky nepredložili písomné odmietnutia od poisťovateľov spotrebných úverov [*dôverné*], ktorých tiež oslovili, bez toho, aby bolo nutné venovať sa otázke, či je zriaďovanie bankových záruk vôbec súčasťou obchodnej činnosti poisťovateľa spotrebných úverov.

36 Nijaký z protiargumentov, ktoré uviedla Komisia, nie je relevantný.

37 Po prvé, ak Komisia tvrdí, že v tejto súvislosti sa neprávom nezohľadnili finančné prostriedky vlastníka podielov, ArcelorMittal, ktorý má dlho tretinový podiel v spoločnosti WDV, treba poukázať na to, že v rámci posudzovania finančnej životaschopnosti podniku, ako aj možnosti poskytnutia záruky sa skutočne posudzuje jeho materiálna situácia, okrem iného s ohľadom na špecifiká koncernu, ktorého priamou či nepriamou súčasťou je podnik prostredníctvom svojich spoločníkov (uznesenia predsedu Súdneho dvora stupňa zo 7. marca 1995, Transacciones Marítimas a i./Komisia, C-12/95 P, Zb. s. I-467, bod 12, a predsedu Súdu prvého stupňa z 11. októbra 2007, MB Immobilien Verwaltungs-GmbH/Komisia, T-120/07, Zb. s. II-130*, bod 36 a citovaná judikatúra).

38 Tento spôsob posúdenia sa v judikatúre odôvodňuje tým, že na objektívne záujmy predmetného podniku nemožno hľadiť nezávisle od záujmov osôb, ktoré ho kontrolujú, a tak sa pri posudzovaní otázky, či je údajná škoda závažná a nenapraviteľná, musí vziať do úvahy aj finančná situácia osôb, ktoré podnik kontrolujú (uznesenie MB Immobilien Verwaltungs-GmbH/Komisía, už citované v bode 37 vyššie, bod 37 a citovaná judikatúra). Táto „judikatúra venovaná koncernom“ sa medzičasom rozšírila na menšinové podiely (50 %, 40 % a dokonca 30 %), pretože aj také – substančné – podiely môžu byť v závislosti od kapitálovej štruktúry predmetného podniku relevantné na posúdenie jeho finančnej výkonnosti, takže návrh na nariadenie predbežného opatrenia musí obsahovať dostatočné informácie o takých menšinových podieloch (pozri uznesenia predsedu Všeobecného súdu zo 7. mája 2010 Almamet/Komisía, T-410/09 R, Zb. s. II-80*, body 57 a 58, ako aj z 24. januára 2011, Rubinetterie Teorema/Komisía, T-370/10 R, neuverejnené v Zbierke, body 39 až 42). Uvedená judikatúra najprv stanovuje len informačnú povinnosť týkajúcu sa možnosti zhodných záujmov, kým v oboch návrhoch na nariadenie predbežného opatrenia, z ktorých vychádzala, nebol dôvod posúdiť, či daná zhoda medzi predmetnými podnikmi a príslušnými menšinovými spoločníkmi skutočne existovala.

39 V predmetnom prípade navrhovateľky vo svojom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia spomenuli menšinový podiel spoločnosti ArcelorMittal a uviedli, že 26. júla a 22. novembra 2010 sa na ArcelorMittal neúspešne obrátili vo veci bankovej záruky za peňažné pokuty, ktoré im boli uložené. Podrobnejšie posúdenie závažnosti a uvedených návrhov, ako aj negatívnej odpovede zo strany ArcelorMittal z 30. júla a 25. novembra 2010 však nebolo vykonané. Uvedená judikatúra týkajúca sa koncernov totiž nie je relevantná pre vzťah medzi navrhovateľkami a spoločnosťou ArcelorMittal.

40 ArcelorMittal síce rovnako ako každá z navrhovateliek pôsobí na trhu s oceľou, sú však súčasťou rozdielnych koncernov, koncernu ArcelorMittal na jednej strane a skupiny PIB+ na strane druhej, ktoré si vzájomne konkurujú a sledujú odlišné (strategické) obchodné záujmy. Nemožno preto tvrdiť, že ArcelorMittal a navrhovateľky objektívne sledujú rovnaké základné záujmy. Predovšetkým sa javí ako vylúčené, že by spoločnosť ArcelorMittal v postavení spoločníka podporovala agresívnu obchodnú

politiku skupiny PIB+, ktorej cieľom by bolo pripraviť koncern ArcelorMittal o zákazníkov a celé trhy. Menšinový podiel spoločnosti ArcelorMittal preto nie je vhodný na to, aby spôsobil uplatnenie judikatúry o koncernoch.

- 41 To však nie je prekážkou, aby ArcelorMittal a niektorá z navrhovateľiek nemohli sledovať finančné záujmy s úplne rovnakým zameraním, ak ide napríklad o zachovanie hodnoty menšinového podielu spoločnosti ArcelorMittal. Tento záujem spoločnosti ArcelorMittal – ku ktorému možno priradiť aj záujem získať prístup k údajom spoločností WDV a WDI, ak na to postavenie menšinového spoločníka oprávňuje – sa svojou intenzitou nezhoduje so základnými strategickými záujmami, ktoré koncern sleduje pri stanovení svojej hospodárskej politiky a ktorý výlučne len v prípade objektívnej zhody záujmov oprávňuje uplatniť judikatúru týkajúcu sa koncernov. Nič na tom nemení ani skutočnosť, ktorú zdôraznila Komisia, že spoločnosť ArcelorMittal je ochotná [*dôverné*].

- 42 Po druhé podľa názoru Komisie nie je možné na základe zamietavých odpovedí bánk dospieť k záveru o nemožnosti zriadenia záruky, pretože banky by mali vlastný eminentný záujem na tom, aby v prípade súčasného oslobodenia od uložených pokút čo najrýchlejšie pokryli svoje vlastné pohľadávky. Všetci veritelia siete PIB+ vrátane bánk a Komisie si pri získaní čo najlepšej zábezpeky a neskoršej maximálnej realizácii svojich príslušných pohľadávok konkurovali. [*dôverné*] Pritom mali objektívny záujem o zachovanie obchodnej činnosti spoločnosti WDI, a to z dôvodu dobrej ziskovosti a konkurencieschopnosti spoločnosti WDI, ako aj pre peňažné toky, ktoré generovala. Nepokračovať v obchodnej činnosti spoločnosti WDI by pre banky znamenalo vzdať sa hlavného zdroja príjmov siete aj napriek strednodobo a dlhodobo očakávanému nárastu peňažných tokov. Je preto možné objektívne očakávať, že banky by napokon financovali zriadenie bankovej záruky na pokuty, ak by neexistovala perspektíva, že sa výkon preruší. V konečnom dôsledku je každá banka s rozumným

a podľa ekonomických úvah racionálnym posudzovaním na základe znalosti pozitívnych podnikateľských údajov spoločnosti WDI ochotná zriadiť bankovú záruku na celú sumu peňažných pokút, ktoré boli uložené navrhovateľkám.

43 S týmto tvrdením nemožno súhlasiť. Ak Komisia nechce uznať „značný vlastný záujem“ štrnástich bánk, ktoré pre navrhovateľky odmietli zriadiť bankovú záruku, je nutné upozorniť na to, že banka v prípade rozhodnutia – či už pozitívneho, alebo negatívneho – o žiadostiach o poskytnutie úveru a zriadenie záruky ako úverová inštitúcia stále sleduje svoje vlastné záujmy a musí ich sledovať aj s ohľadom na svojich akcionárov. V predmetnej situácii by sa tieto záujmy museli podriaďiť záujmom Komisie len v tom prípade, ak by bolo možné uplatniť uvedenú judikatúru týkajúcu sa koncernov na štrnásť bánk. V tomto prípade to však neplatí.

44 Zo spisov jednak nevyplýva, či sa banky stali akcionármi navrhovateliek alebo či mali na základe kapitálových vkladov nejakým spôsobom účasť v skupine PIB+. Ich obchodné vzťahy k poslednej menovanej sa obmedzujú na oblasť úverov, pričom sú ich záujmy zamerané na to, aby čo najlepšie zabezpečili a realizovali svoje amortizačné a úrokové pohľadávky. Medzi strategickými záujmami týchto úverových inštitúcií a navrhovateliek, ktoré v oceliarskom priemysle vykonávajú predovšetkým riadiace funkcie, teda neexistuje nijaká objektívna zhoda (pozri body 1 a 2 vyššie).

45 Po druhé samotný odkaz na to, že [*dôverné*], nestačí na preukázanie, že medzi bankami a uvedenými spoločnosťami existujú také silné personálne väzby – aké by mohli existovať medzi tromi členmi rodiny Pampusovcov a ktoré sú dôvodom nepotrebnosti

holdingovej spoločnosti (pozri bod 1 vyššie) –, že by to oprávňovalo uplatniť judikatúru venovanú koncernom.

⁴⁶ Po tretie, ak Komisia navrhovateľkám vytýka, že neoslovili nijakú cudziu banku, postačí zistenie, že [*dôverné*] bolo od začiatku dôvodom na to, aby sa získanie bankovej záruky od banky, ktorá nie je súčasťou daného okruhu financovateľov, javilo ako nemožné, po tom, čo tento okruh bánk prejavil úplné odmietnutie. Judikatúra navyše uznáva, že práve zo strany domácich bánk, ktorých klientom je navrhovateľ, odmietnutie poskytnúť bankovú záruku zakladá objektívnu nemožnosť zabezpečiť si požadovanú záruku (uznesenie Romana Tabacchi/Komisia, už citované v bode 17 vyššie, body 105, 109 a 110).

⁴⁷ Keďže z uvedeného vyplýva, že viacnásobné negatívne odpovede uvedených bánk [*dôverné*] postačujú na konštatovanie, že navrhovateľky nemohli získať bankovú záruku na svoje pokuty, nie je relevantná argumentácia Komisie založená na početných finančných podkladoch a hospodárskych údajoch, podľa ktorej by tieto banky napokon spornú bankovú záruku poskytli, pretože každá racionálna banka by to na základe znalosti pozitívnych podnikových údajov spoločnosti WDI bola pripravená urobiť.

⁴⁸ Toto tvrdenie Komisie je protikladné k jej vlastnému [*dôverné*] posúdeniu v napadnutom rozhodnutí (bod 1179), „[*dôverné*]“. Okrem toho je pozoruhodné, že Komisia sa v predmetnom prípade domnieva, že môže posúdiť správanie „rozumnej, podľa ekonomických úvah racionálne posudzujúcej banky“, v súvislosti s ktorým doteraz zdôrazňovala – a Súd prvého stupňa s ňou v tejto súvislosti súhlasil (rozsudok z 29. apríla 2004, Tokai Carbon a i./Komisia, T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Zb. s. II-1181, bod 479) –, že nie je bankou a nedisponuje ani infraštruktúrou, ani špecializovanými oddeleniami banky.

- 49 Argumentácia Komisie sa tiež javí ako nezlučiteľná s judikatúrou, podľa ktorej naliehavosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je nutné posúdiť podľa okolností v čase jeho podania, najneskôr však rozhodnutia zo strany sudcu rozhodujúceho o nariadení predbežného opatrenia (pozri uznesenia predsedu Súdu prvého stupňa z 23. januára 2009, Pannon Hőerőmű/Komisía, T-352/09 R, Zb. s. II-208*, body 29 a 30, a z 8. júna 2009, Z/Komisía, T-173/09 R, Zb. s. II-67*, bod 22). Kým navrhovateľky v tomto prípade právne dostatočne preukázali, že pred vydaním súčasného rozhodnutia objektívne neboli schopné zabezpečiť bankovú záruku, nechce Komisia vo svojom tvrdení – že možno očakávať, že banky „napokon“ budú financovať poskytnutie bankovej záruky, „ak by nebola šanca na odklad výkonu“ – vychádzať z okamihu, ktorý z časového hľadiska nasledoval až po súčasnom uznesení, a teda „uznať ako relevantné“, že navrhovateľky sú v uvedenom neskoršom čase, v prípade, že by napriek všetkému nedošlo k poskytnutiu bankovej záruky, povinné vyhlásiť konkurz z dôvodu platobnej neschopnosti alebo nedostatku hotovosti [§ 17 a § 15a nemeckého Insolvenzordnung (konkurzný poriadok) v spojení s § 177a a § 130a nemeckého Handelsgesetzbuch (obchodný zákonník)].
- 50 Napokon Komisia nemôže navrhovateľkám úspešne vytýkať ani to, že sa na vzniku svojej chýlostivej finančnej situácie podieľali tým, že spoločnosť WDI vykonala po doručení bodov sťažnosti rozsiahle kapitálové transfery v prospech tretích spoločností koncernu, ale zároveň vytvorila len minimálnu rezervu vo výške [dôverne] miliónov eur za 18-ročnú účasť na karteli v odvetví predpínacej ocele.
- 51 Pokiaľ Komisia v tejto súvislosti uvádza, že je nutné zabrániť tomu, aby sa prostredníctvom podobných transferov kapitálu „eliminovala“ jej politika pokút, postačuje konštatovať, že transfery kapitálu, ktoré sú v tomto prípade sporné, nepochybne sledovali cieľ spočívajúci v tom, aby sa zabránilo úpadku jednotlivých spoločností skupiny PIB+ a tým v konečnom dôsledku strate pracovných miest. Rovnako je nesporné, že akcionári „nevyťahli“ akékoľvek prostriedky z potrestaných spoločností či z príjemcov kapitálových transferov v rámci koncernu, s výnimkou dividendy vo výške [dôverne] miliónov eur v prospech spoločnosti Arcelor Mittal ako menšinového

spoločníka, nepatriaceho do koncernu, v roku 2008. Za týchto okolností nemožno celkovo ani holdingu PIB, ani skupine PIB+ vytýkať, že spoločnosť WDI využili ako finančný zdroj pre spoločnosti koncernu, ktoré sú v núdzi, na podporu ich prevádzky.

- 52 Čo sa týka rezervy vo výške [dôverné] miliónov eur, výčitka „nedostatočného krytia“ sa javí ako irelevantná, ale samotná Komisia vo svojom napadnutom rozhodnutí (body 1178 a 1179) uviedla viacero prvkov, ktoré *a priori* poukazujú na to, že [dôverné]. Vzhľadom na to by výška účtovných rezerv mohla zohrávať minimálnu úlohu. Okrem toho suma vo výške [dôverné] miliónov eur nie je v rámci kartelu v odvetví predpínacej ocele nijako zvláštna. Komisia už totiž dvakrát považovala za vhodné znížiť pokuty uložené jednotlivým členom kartelu. Pokutu, ktorá bola uložená najväčšiemu svetovému oceliarskemu koncernu ArcelorMittal, pritom z dôvodu platobnej neschopnosti jednotlivých podnikov koncernu naposledy dokonca znížila približne o 80 % (pozri bod 10 vyššie).
- 53 Z uvedeného vyplýva, že z právneho hľadiska navrhovateľky dostatočne preukázali naliehavosť nariadenia predbežného opatrenia, o ktoré sa usilovali.

O fumus boni iuris

- 54 Podľa judikatúry o *fumus boni iuris* ide v prípade, ak je tvrdenie žalobcu minimálne v súvislosti s jedným žalobným dôvodom na prvý pohľad relevantné a v každom prípade sa nejaví ako neodôvodnené, resp. ak toto tvrdenie nemožno zamietnuť bez

podrobného posúdenia, ktoré je vyhradené súdu príslušnému na rozhodnutie vo veci samej (v tomto zmysle pozri uznesenia predsedu Súdu prvého stupňa z 28. apríla 2009, *United Phosphorus/Komisía*, T-95/09 R, Zb. s. II-47*, bod 21 a citovanú judikatúru, ako aj z 10. marca 1995, *Atlantic Container Line a i./Komisia*, T-395/94 R, Zb. s. II-595, bod 49, potvrdené uznesením predsedu Súdneho dvora vo veci *Komisía/Atlantic Container Line a i.*, už citované v bode 12 vyššie, body 26 a 27).

55 V predmetnom prípade uplatňujú navrhovateľky sedem žalobných dôvodov, na ktorých zakladajú svoj hlavný návrh na vyhlásenie neplatnosti napadnutého rozhodnutia, a subsidiárny návrh na primerané zníženie ich pokút.

56 Ako Komisia správne poznamenáva, opis väčšiny žalobných dôvodov je príliš stručný a izolovane mu nemožno porozumieť. Nevyhovuje teda požiadavkám judikatúry, podľa ktorých majú podstatné skutkové a právne okolnosti návrhu na nariadenie predbežného opatrenia koherentne a zrozumiteľne vyplývať z textu návrhu, aby odporca mohol vypracovať svoje stanovisko a sudca rozhodujúci o nariadení predbežného opatrenia mohol s prikazovanou rýchlosťou prijať svoje rozhodnutie, prípadne aj bez ďalších informácií (uznesenia predsedu Súdu prvého stupňa z 15. januára 2001, *Stauner a i./Parlament a Komisia*, T-236/00 R, Zb. s. II-15, bod 34; zo 7. mája 2002, *Aden a i./Rada a Komisia*, T-306/01 R, Zb. s. II-2387, bod 52, a z 23. mája 2005, *Dimos Ano Liosion a i./Komisia*, T-85/05 R, Zb. s. II-1721, bod 37).

57 To však neplatí pre žalobný dôvod, v ktorom sa uvádza nesprávna domnienka jediného pokračujúceho porušenia zákazu. K tomu je v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia uvedené v zásade to, že Komisia považuje spoločnosť WDI za zodpovednú za porušovanie zákazu od 1. januára 1984 do 19. decembra 2002 a spoločnosť WDV za zodpovednú za porušovanie zákazu od 3. septembra 1987 do 19. septembra 2002. Spoločnostiam WDI a WDV je však možné pripísať len zodpovednosť za porušovanie

zákazu za oveľa kratšie obdobie, a to od 12. mája 1997 do 19. septembra 2002. V prípade porušovania zákazu pred 12. májom 1997 došlo totiž k premlčaniu stíhania. Komisia v tejto súvislosti neberie do úvahy, že v priebehu rokovaní došlo k časovému prerušeniu v dĺžke takmer jeden a pol roka. Ignoruje skutočnosť, že rokovania pred uvedeným prerušením, resp. po ňom nemožno z dôvodu ich rozdielnej povahy a organizácie považovať za jedno pokračujúce porušovanie zákazu. Okrem toho na stretnutí 9. januára 1996 sa navrhovateľky spôsobom zreteľným pre všetky ostatné podniky dištancovali od kartelových dohôd, čo jednoznačne dokazujú písomné záznamy. Aj na základe uvedeného dištancovania nemožno navrhovateľkám vytýkať účasť na jedinom pokračovaní porušovania zákazu.

58 Toto tvrdenie navrhovateľiek, ktoré by v prípade úspechu mohlo viesť k značnému zníženiu pokút uložených spoločnostiam WDI a WDV, je také presné, že bolo pre Komisiu impulzom na predloženie viacstranového podrobného stanoviska. Sudcovi rozhodujúcemu o nariadení predbežných opatrení navyše umožňuje posúdiť, že predmetný žalobný dôvod sa nejaví na prvý pohľad ako celkom bezdôvodný a v každom prípade nemôže byť zamietnutý bez dôkladného posúdenia, ktoré je vyhradené súdnemu orgánu príslušnému na rozhodnutie vo veci samej.

59 Aj žalobnému dôvodu, ktorým navrhovateľky namietajú proti nezohľadneniu ich platobnej neschopnosti, možno izolovane porozumieť a pre Komisiu predstavoval dôvod pripraviť niekoľkostranové podrobné stanovisko.

60 V tejto súvislosti je nutné uviesť, že podľa článku 261 ZFEÚ a podľa článku 31 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej

súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy (Ú. v. ES L 1 s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) má Súdny dvor (tu Všeobecný súd) pri preskúmaní napadnutých rozhodnutí, v ktorých Komisia stanovila pokutu, neobmedzenú súdnu právomoc. V tomto prípade teda nijakým spôsobom nemožno vylúčiť, že Všeobecný súd pri rozhodovaní vo veci samej využije toto právo a zníži pokuty, ktoré boli uložené navrhovateľkám. Samotná Komisia k tomu uvádza, že pokiaľ sa hodnotenie výkonnosti stalo v napadnutom rozhodnutí predmetom námietok navrhovateľiek, v prípade zistenia právneho pochybenia stanoví súd pokuty sám, pričom by bolo nutné vychádzať zo skutočností, aké vyplývajú z informácií, ktoré boli medzičasom predložené; pokiaľ je z tohto dôvodu v predmetnom prípade nutné odpovedať na otázku naliehavosti negatívne, platí to isté pre vyhliadky na úspech vo veci samej. Uvedené tvrdenia Komisie platia aj pre prípad, keď sa tak ako v tomto prípade naliehavosť potvrdí.

- ⁶¹ Za týchto okolností je nutné konštatovať, že na prvý pohľad je *fumus boni iuris* dané, aspoň pokiaľ ide o zníženie pokút uložených navrhovateľkám v zmysle ich subsidiárneho návrhu.

O zvážení záujmov

- ⁶² Podľa ustálenej judikatúry treba v konaní o nariadení predbežného opatrenia navzájom zvážiť riziká každého z možných riešení. Konkrétne to znamená, že je nutné posúdiť predovšetkým to, či má záujem žalobcu o odklad výkonu napadnutého rozhodnutia väčší význam ako záujem o okamžité vykonanie tohto rozhodnutia (uznesenia predsedu Súdneho dvora vo veci Komisia/Atlantic Container Line a i.,

už citované v bode 12 vyššie, bod 50; z 12. júla 1996, Spojené kráľovstvo/Komisia, C-180/96 R, Zb. s. I-3903, bod 89, a z 26. júna 2003, Belgicko a Forum 187/Komisia, C-182/03 R a C-217/03 R, Zb. s. I-6887, bod 142).

⁶³ V predmetnom prípade preukázali navrhovateľky naliehavosť svojho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, pretože objektívne nemali možnosť zabezpečiť bankovú záruku na svoje peňažné pokuty, ako aj *fumus boni iuris* svojho subsidiárneho návrhu zameraného na zníženie peňažných pokút. Treba preto uznať, že v zásade majú právom chránený záujem na upustení od povinnosti zabezpečiť bankovú záruku k týmto pokutám. Ak by sa nevyhovelo ich návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, bola by Komisia oprávnená vymáhať okamžité zaplatenie pokút, čo by na strane navrhovateľiek s najväčšou pravdepodobnosťou viedlo k úpadku z dôvodu platobnej neschopnosti, resp. k nedostatku hotovosti (pozri bod 49 vyššie).

⁶⁴ Naproti tomu Komisia sa odvoláva na verejný záujem na zachovaní účinnosti pravidiel hospodárskej súťaže Európskej únie, a teda na odstrašujúcom účinku peňažných pokút, ktoré ukladá, ako aj na finančné záujmy Únie. Poukazuje pritom predovšetkým na to, že pokuta sa po tom, ako ju potvrdí najvyšší súdny orgán, stane súčasťou verejného rozpočtu Únie.

⁶⁵ V súvislosti s finančnými záujmami Únie, ktorých zásadný význam nemožno spochybniť, treba poznamenať, že v tomto prípade navrhovateľky nedisponujú platobnou schopnosťou potrebnou na to, aby mohli zaplatiť pokuty, ktoré im boli uložené (pozri body 16 a 19 vyššie), a že objektívne nemôžu zabezpečiť potrebnú bankovú záruku. Je teda dosť pravdepodobné, že Komisia, ak by pristúpila k nútenému vymáhaniu pokút,

by stanovenú sumu nezáskala. Navrhovateľky ďalej nespochybniteľne uviedli, že v prípade ich hroziaceho úpadku by pohľadávka Komisie nemala podľa nemeckej právnej úpravy konkurzného konania prednosť pred pohľadávkami iných veriteľov a Komisia by sa musela uspokojiť iba s podielom z konkurzu. Za týchto okolností by finančné záujmy Komisie neboli chránené lepšie, ak by sa začal okamžitý nútený výkon namiesto toho, aby sa navrhovateľkám umožnilo pokračovať v ich obchodnej činnosti a zaplatiť pokuty zo zisku z nej (v tomto zmysle pozri uznesenie Romana Tabacchi/Komisie, už citované v bode 17 vyššie, bod 136).

- ⁶⁶ Navyše sa zdá, že Komisia v tomto prípade považovala presadenie finančných záujmov Únie od začiatku skôr za nepravdepodobné. V čase vydania napadnutého rozhodnutia sa totiž domnievala, že viaceré prvky poukazujú na to, že spoločnosti PIB a WDI nemôžu zaplatiť pokuty a že s veľkou pravdepodobnosťou nie sú životaschopné (body 1178 a 1179 napadnutého rozhodnutia). To naznačuje, že pôvodne sa zmierila s tým, že pokuty nebude možné vymôcť. Okrem toho Komisia po vydaní napadnutého rozhodnutia uskutočnila niekoľko konaní ITP na posúdenie bonity spoločností, ktorým bola uložená pokuta. Z toho možno usudzovať, že bola vcelku pripravená (čiastočne) upustiť od pokút, aj po tom, čo sa stali súčasťou verejného rozpočtu Únie. Uvedené zrieknutie sa vo výške približne 80 % Komisia naposledy preukázala v prospech koncernu ArcelorMittal. Na základe uvedeného teda vzniká dojem, že snaha Komisie o „oživenie“ finančných záujmov Únie, osobitne vo vzťahu k navrhovateľkám, si nevyžaduje osobitnú ochranu.

- ⁶⁷ Na základe všetkého, čo bolo uvedené, treba konštatovať, že záujmy navrhovateľiek sa musia uprednostniť pred finančnými záujmami Komisie.

- 68 Je však nutné rešpektovať, že uvedené *fumus boni iuris* bolo potvrdené iba v prípade subsidiárneho návrhu zameraného na zníženie pokút a že samotné navrhovateľky naznačili svoju pripravenosť platiť od júla 2011 splátky podľa primeraného splátkového kalendára (pozri bod 6 vyššie). Listom z 11. februára 2011 predložili navrhovateľky v konaní ITP pred Komisiou aktualizovaný harmonogram platieb a uviedli, že v prípade zníženia pokút o 75 %, t. j. približne na 12 miliónov eur, budú od júla 2011 schopné ponúknuť platby v 39 splátkach. Okrem toho treba upozorniť na to, že spoločnosť WDI si už dávnejšie vytvorila na zaplatenie svojej pokuty rezervu vo výške [dôverne] miliónov eur.
- 69 Finančným záujmom Únie sa teda v súčasnosti má vyhovieť tým, že sa navrhovateľkám prizná navrhované predbežné opatrenie – bez toho, aby si to v tomto štádiu vyžadovalo rozhodnutie o uvedenom 75-percentnom znížení pokút – iba pod podmienkou, že Komisii do 30. júna 2011 zaplatia sumu [dôverne] miliónov eur a od 15. júla 2011 budú platiť mesačné splátky vo výške 300 000 eur (k 15. dňu každého mesiaca) najdlhšie dovtedy, kým nebude vyhlásený rozsudok vo veci samej.
- 70 Napokon je namieste poznamenať, že sudca rozhodujúci o nariadení predbežného opatrenia má na základe článku 108 rokovacieho poriadku možnosť v dôsledku zmeny okolností kedykoľvek zmeniť alebo zrušiť uznesenie o nariadení predbežného opatrenia, pričom sa pod „zmenou okolností“ rozumejú najmä okolnosti faktickej povahy, ktoré môžu v prejednávanej veci zmeniť posúdenie kritéria naliehavosti [uznesenie Súdneho dvora zo 14. februára 2002, Komisia/Artegodan, C-440/01 P(R), Zb. I-1489, body 62 až 64]. Prípadne bude teda prislúchať účastníkom konania, aby sa obrátili na Všeobecný súd, ak dôjde k zmene okolností, ktorá by mohla zmeniť toto uznesenie.

Z týchto dôvodov

PRESEDA VŠEOBECNÉHO SÚDU

nariadil:

1. Povinnosť Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG zriaďiť v prospech Komisie bankovú záruku, prostredníctvom ktorej sa má zabrániť okamžitému vymáhaniu pokút, ktoré im boli uložené na základe článku 2 ods. 1 rozhodnutia Komisie K(2010) 4387 v konečnom znení z 30. júna 2010 v konaní o uplatnení článku 101 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a článku 53 Dohody o EHP (COMP/38.344 – predpínanie ocelí), zmeneného a doplneného rozhodnutím Komisie K(2010) 6676 v konečnom znení z 30. septembra 2010, sa odkladá za týchto podmienok:
 - a) Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG zaplatia Komisii do 30. júna 2011 sumu [*dôverné*] miliónov eur;

- b) až do ďalšieho oznámenia zaplatia Komisii od 15. júla 2011 mesačné splátky vo výške 300 000 eur (k 15. dňu každého mesiaca), najdlhšie však do vyhlásenia rozsudku vo veci samej.**

2. O trovách konania sa rozhodne neskôr.

V Luxemburgu 13. apríla 2011

Tajomník

E. Coulon

Predseda

M. Jaeger